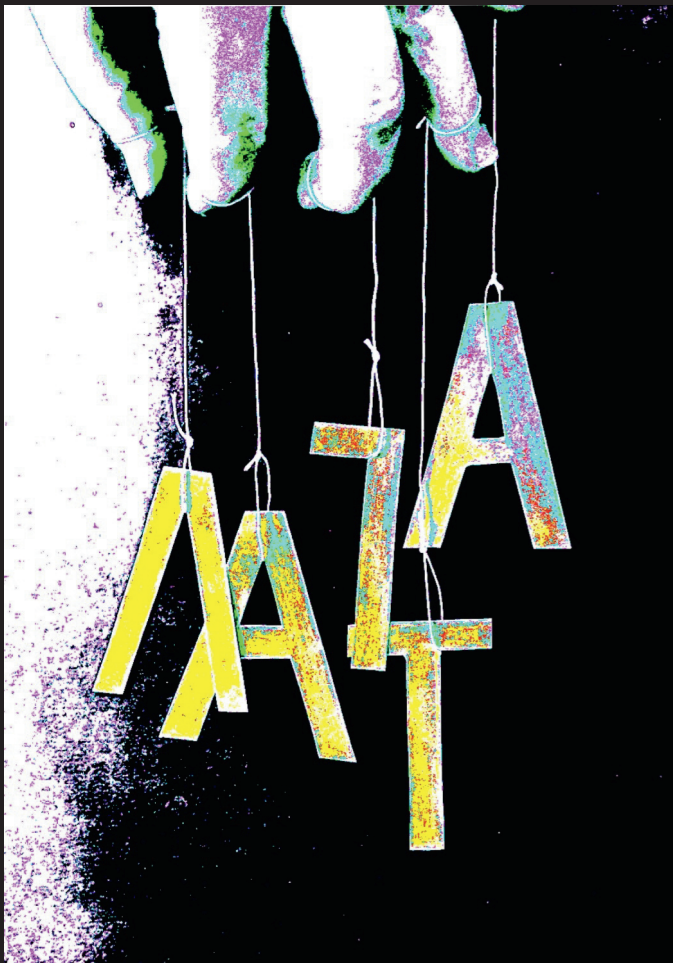

VALTA

EMMA UUSIHAKALA

VALTA

EMMA UUSIHAKALA

VALTA

Kansi: Emma Uusihakala

Taitto: Emma Uusihakala

© 2022 Emma Uusihakala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4831-2

KIITOS

Ystävilleni, tiedätte kyllä.

Leeville ja Lumille, uskokaa unelmiinne.

Allulle, Marille, Leenalle ja Hannalle, kiitos
tarkkasilmäisyydestä ja arvokkaista mielipiteistä.

Väestönkasvuennusteen mukaan maailman väkiluku saavuttaa 9,7 miljardia vuonna 2050. Tuleva väestönkasvu on kuitenkin erittäin riippuvainen syntyvyyden oletetusta kehityksestä.

-YK:n väestöennuste 2020-

Valta tarkoittaa yleisesti jonkun tai jonkin oikeutta tai mahdollisuutta hallita jotakuta, määrätä tai päättää jostakin.

-Kielitoimiston sanakirja 2022-

1. luku, tiistai 18. lokakuuta

Kipu säväytti ja veren maku ehti jo suuhunkin. Olavi painoi etusormensa varovasti turvonneelle huulelleen ja katsoi sitä sitten. Sormi oli värjäytynyt punaiseksi. Silmäkulmaa, johon toinen isku oli osunut, kolotti. Hemmetti. Ainakaan hän ei ollut saanut mitä tuli hakemaan, siitä Olavi oli pitänyt huolen.

Olavi käveli lavuaarille. Vilkaisten ohimennen peili-kuvaansa ja turvonneita, hakattuja kasvojaan, hän avasi hanan ja toivoi kylmän veden laskevan turvotusta. Siinä, kumartuneena lavuaarin ylle, hän kuuli ne: askeleet taakansa. Nopealla liikkeellä, mutta silti aavistuksen liian hitaasti, Olavi suoristi ylävartalonsa. Hän ehti kääntyä vain puoliksi, ojentaa vasemman kätensä puolustukseen ja yrittää hapuillen estää tulevaa hyökkäystä. Ote osui harhaan onnistuen ainoastaan repäisemään napillisen hihansuun auki ja lennättämään hihan napin vierimään jonnekin lattialle. Isku oli jo liian lähellä, jotta sitä olisi edes ehtinyt pelätä. Mikroskoopin painava runko lähestyi kaaressa. Se upposi ensin iljettävästi rusahtaan Olavin kalloon, lähti sitten putoamaan ja lopulta rikkoutui osuessaan maahan. Olavi kaatui iskun voimasta päin lavuaaria ja edelleen lattialle. Verivana valui hänen päästään laboratorion täplikkäälle muovimatolle ja muodosti nopeasti tummanpunaisen, lähes mustan, lammikon ruumiin ympärille.

Mikroskoopin objektiivien ympäriinsä levinneet lasinsirut rasahtelivat hyökkääjän kenkien alla, kun hän käveli Olavin työpöydälle. Hän tutki pöydän levittäen samalla paperit ympäriinsä. Jokunen papereista leijaili lattialle liimautuen vereen, mutta yhtä kaikki – paperit olivat arvottomia. Hän repi auki jokaisen työpöydän laatikon, kävi läpi seinää vierustavan arkistohyllyn ja penkoi hyllyltä joka ainoan kansion löytämättä mitään hyödyllistä. Tietojen oli pakko olla tietokoneella. Hyökkääjä käänsi läppärin kannen auki ja etusivu syttyi näytölle. Salasana? Hetken mielijohteesta hän repäisi koneen johdot irti ja napasi sen kainaloonsa.

Varoen astumasta lattialle levinneeseen vereen, hyökkääjä lähti ovelle. Hän vilkaisi viimeisen kerran ruumista. Olavi makasi liikahtamatta, silmät tuijottaen johonkin kaukaisuuteen, suu ammottaen oudosti auki. Hyökkääjä sulki oven takanaan. Hän riisui nahkahanskat käsistään ja jatkoi käytävää kävellessä, aivan kuin mitään tavallista poikkeavaa ei olisi koskaan tapahtunut. Hän käveli samaa reittiä mitä oli tullutkin, ulos aution rakennuksen tyhjiltä käytäviltä, ulos talosta, taakseen katsomatta.

2. luku, keskiviikko 19. lokakuuta

Rikoskomisario Juhani Korhonen veti pipon päästään ja haroi harvoja hiuksiaan jonkinlaiseen ojennukseen tarkkaillen samalla väsynyttä ja harmaata peilikuvaansa peruu-tuspeilistä. Enää 3 vuotta varhaisia aamuhätyksiä ja hän pääsisi eläkkeelle. Mies huokaisi. Ei auttanut voivotella, ainakin hän oli elossa. Sen sijaan joku muu oli kuollut, eikä ilmeisesti millään tavalla luonnollisesti, koska Helsin-gin poliisilaitoksen väkivaltarikosyksikkö oli hälytetty ri-kospaikalle. Ensimmäisinä hätäpuheluun reagoineiden partioautojen sinivalot vilkkuivat parkkipaikalla epätasai-seen tahtiin kuin jossain kummallisessa äänettömässä tanssissa ja häikäisivät silmiä muuten vielä pimeässä aa-mussa. Valot moninkertaistuivat kostean maan pisaroissa pahaenteisesti, kielien kaikille, että jotain kamalaa oli ta-pahtunut, täällä, katsokaa kaikki tännepäin!

Korhonen käänsi peilin takaisin oikeaan asentoon ja napautti sitten sormillaan autonsa rattia, malttamatto-mana. Missä he oikein kuppasivat? Hänen kahden mie-hen ykkösketjunsä, joista toinen oli sitä paitsi nainen, pi-täisi olla jo paikalla.

Yön pikkupakkasen oli aamulla lauhtunut ikäväksi tihkusateeksi, ja auton ikkunat olivat vähitellen huurtu-neet Korhosen märästä päällystakista haihtuneesta kos-teudesta sumeiksi, läpinäkyvämmiksi.

Lopulta hän kuuli auton pysähtyvän lähistölle ja pyöritti kuskin puoleiseen ikkunaan itselleen kurkistusaukon juuri kun kyseisen auton ovi paukahti ensin yhden kerran ja heti perään uudestaan. Rikosylikonstaapeli Petteri Marttila ja vanhempi rikoskonstaapeli Irina Pärn seisoivat sateisella, ainoastaan yhden katulampun ja poliisiautojen sinisten vilkkuvalojen valaisemalla parkkipaikalla ja katselevat kohti Genetiikan tutkimuslaitoksen päärakennusta ja sen viereistä, uudempaa laboratoriosiipeä. Korhonen kömpi äreänä autostaan. ”Jo oli aikakin. Mennään.”

”Tekniikka on ollut paikalla jo kuudesta lähtien, silloin siivooja löysi ruumiin.” Korhonen sanoi samalla kun johdatti kaksikon rakennuksen toiseen kerrokseen, huoneeseen, jonka ovipielessä oli yksinkertainen metallinen nimikyltti ja nimi O. Heikkinen. He kulkivat ovesta, jossa luki teipatuin kirjaimin ”Puhdas tila, vain henkilökunta”. Naulakoissa roikkui laboratoriotakkeja ja pöydällä oli paketillinen kasvosuojia ja muita suojavälineitä. He nappasivat siniset suojatossut käteensä ja astuivat sitten sisemmästä ovesta varsinaiseen laboratorioon. Tilassa oli heidän lisäksi vain päästä varpaisiin valkoisiin suojahaalareihin pukeutuneita rikosteknikkoja, joista yksi vilkaisi heitä vihasena jo ennen kuin he ehtivät edes astua ovenraosta sisään.

”Varokaa mihin astutte!”, hän ärähti ja kumartui takaisin ruumiin ylle. Kolmikko pysähtyi ovensuuhun odottamaan lupaa astua lähemmäs. Toinen tekniikko, kaunis tumma nainen, nosti katseensa uhrista poliiseihin anteeksipyytävän näköisenä ja muotoili huulillaan äänettömän sanan ”tiukkapipo” ja väläytti sitten hymyn helmenvalkoisella hammasrivillään.

”Minä jään suosiolla ulkopuolelle, jatkakaa te tästä.” Korhonen totesi ja perääntyi ovesta takaisin käytävälle sulkien sen mennessään.

Järeän kameran tehokas salamavallo välähti vielä kahdesti. Äreämpi teknikoista selasi ottamiaan kuvia pienellä näytöllä hetken ja laski sitten kameran kasvojensa edestä. ”Ne oli viimeiset ruumiista”, hän totesi. ”Tulkaa vaan.”

Irina ja Petteri vetivät muoviset, kahisevat tossut märkien kenkiensä päälle ja astelivat varoen ruumiin viereen jonkin matkan päähän oviaukosta. He molemmat kyykistyivät teknikoiden viereen. Mies heidän välissään makasi lyhyhistyneenä omituiseen asentoon, kädet ja jalat retkottaen luotaantuontävästi eri suuntiin. Hänen kalpeilla kasvoillaan oli hirvittävä ilme, silmät ammottivat lassittuneina ja kasvoissa oli ruhjeita. Kuolinsyö oli ilmiselvä: pään ympärille oli levinnyt tumma verilammikko, joka oli nyt hyytynyt ällöttävän geelimäiseksi keskeltä, kun sen sijaan lammikon reunat olivat jo kuivat ja koppuraiset. Petteri veti hänelle ojennetut muovihanskat käteen ja alkoi tutkia ruumiin taskuja.

”Lompakko, ei muuta”, hän totesi ykskantaan ja jatkoi sitten, ”Olavi Heikkinen ajokortin mukaan.” Petteri selasi lompakon muita lokeroita hetken ja tiputti sen sitten todistusaineistopussiin, jota naisteknikko piti hänelle auki.

Irina keskittyi tuijottamaan kohtaa lattiassa ruumiin ympärillä ilme vakavana.

”Otitteko jo kuitunäytteet ja sormenjäljet?”, hän kysyi yleisesti huoneessa olijoilta.

”Joo, alamme olla valmiita. Ruumista tullaan hakemaan kohta.” Salamavallo räpsähti, kun joku otti vielä viimeisen kuvan uhrin yläpuolella olevasta verisestä lavuaarin reunasta.

”Mitä näet?” Petteri katsoi kiinnitettyään huomiota Irinan vakavaan ilmeeseen.

”Veriroiskeita. Kukaan ei voi välttää astumasta niihin, jollei erityisesti yritä. Ja nämä ovat kaikki täydellisiä,

ei kengän jälkiä tai muuten suttaantuneita pisaroita.” Irina nousi seisomaan, käveli ruumiin toiselle puolelle varoen askeliaan. Hän katsoi ympärilleen huoneessa, jonka ymmärsi heti laboratoriodoksi vaikkei tietäisi asiasta muuten mitään.

Vasemmalla, suunnasta, josta he olivat tulleet, alkoi muutaman työpisteen rivi. Tutkimuspöydät olivat identtiset välineistöiltään, ainoastaan lähimmästä puuttui iso mikroskooppi. Peräseinällä näkyi lasiseinäinen tutkimuskaappi, jonkinlainen lämpökaappi ja niiden vieressä lasiovinen korkea kaappi, joka näytti sisältävän erilaisia nesteitä, puhdistettuja mittapulloja, yksittäispakattuja tutkimusvälineitä, kasvatusalustoja, putkia ja pipettejä. Huoneen nurkassa oli väliovi, jonka lasisesta ikkunasta saattoi nähdä seuraavassa huoneessa olevan omituisia, isoja metallisia tankkeja mittareineen. Kaikki hohti metallinkiiltoista kylmää puhtautta.

Irina käänsi katseensa oikealle, jossa lasisen seinän takana oli selvästi uhrin toimistotila, sillä pöytä pursusi papereita ja toimistotarvikkeita. Pöydän vieressä oli hyllykkö, jossa oli tieteellistä kirjallisuutta, papereita ja kansioita. Sillä puolen huonetta kaikki oli epäjärjestyksessä. Paperit olivat sekaisin, osa jopa lattialla. Kansiot lojuivat hyllyllä levällään. Työpöydän laatikot olivat kaikki raollaan, siten, että joku oli penkonut ne läpi viitsimättä jälkeensä sulkea niitä kunnolla.

Lavuaari, jonka kohdalla ruumis makasi, sijaitsi näiden kahden tilan välissä. Irina katsoi ensin pitkään lähintä työpistettä, sitten mikroskooppia, joka lojui lattialla ruumiin vieressä rikkoutuneena ja edelleen seurasi katseellaan veripisaroita, jotka johtivat sotkuiselle työpöydälle asti.

”Täydellisen koskemattomat veripisarot viittäisivat siihen, että teko oli harkittu. Kuitenkin ase on tästä huo-

neesta, ikään kuin tätä ei olisi lainkaan etukäteen suunniteltu. On myös toinen asia, joka vaivaa minua... Miksi veriroiskeet alkaisivat jo tuolta”, hän osoitti sormellaan työpöytää, jonka vieressä Petteri nyt seisoi, ennen kuin kääntyi kokonaan toiseen suuntaan ja osoitti sitten työpistettä, jolta puuttui mikroskooppi, ”ja miksi tappaja olisi tullut hakemaan aseensa noin kaukaa?”

Petteri kohautti olkiaan. ”Outoa. Mitä luulet sen tarkoittavan?”

”Hmm.” Irina käännähti mietteliäänä kumpaankin suuntaan ennen kuin vastasi.

”Veikkaan, että koska ase on valittu paikan päältä, meillä voi olla kyseessä vain riita, joka riistäytyi käsistä ja päätyi miehen kuolemaan. Ehkä he liikkuiivat tappelun edetessä tämän matkan.” Irina sanoi sitten samalla kun käveli Petterin viereen sotkuisen työpöydän ääreen.

”No ainakaan kyseessä ei ollut ryöstö, tai en ainakaan usko. Nuo mikroskoopit ja muut laitteet näyttävät todella kalliilta ja uhrin lompakko oli myös tallella rahoi-neen päivineen. Paikka on kuitenkin pengottu läpikotaisin, eikä meillä tietenkään ole mitään keinoa selvittää onko jotain viety, ilmiselvän lisäksi,” Petteri osoitti tyhjää kohtaa työpöydällä hiiren vieressä, ”mutta läppärihän voi olla vaikka uhrilla kotona.”

”Teidän onneksenne tämä rikos tapahtui laboratoriossa, johon on hyvin rajallinen määrä kulkulupia ja joka pidettiin hyvin puhtaana täällä tehtävän tutkimustyön takia”, rikosteknikko puuttui keskusteluun. Hän napsautti kameralaukkunsa kiinni ja alkoi pakata todistusaineistopusseja.

”Sen luulisi kyllä helpottavan”, Petteri totesi tyytyväisenä.

”En tiedä. Toivotaan.” Irina sanoi ajatuksissaan. Jo-kin tässä kaikessa häiritsi häntä edelleen, hän ei vain osannut sanoa mikä.

Välioni aukeni taas ja kaksi kuljettajaa tuli hakemaan ruumista. Irina ja Petteri pysähtyivät katsomaan, kuinka kuollut nostettiin paareille ja musta ruumispussi suljettiin. Kukaan ei sanonut mitään. Kuului vain kumisten pyörien rullaava ääni muovimatolla, kun parit työnnettiin huoneesta. Sitten seurasi kaksi vaimeaa kolahdusta, kun ensin etupyörät ja sitten takapyörät ylittivät laboratorion kynnyksen ennen kuin parit hävisivät näkyvistä.

”Tässä kohti tuntuu aina vähän aavemaiselta”, Petteri totesi rikkoen täydellisen hiljaisuuden ja puistatti itseään inhoten. He olivat jääneet huoneeseen kaksin.

Molemmat katselivat vielä hetken ympärilleen, sitten Irina sanoi sen, mitä molemmat ajattelivat.

”Eiköhän lähdetä.”

Petteri nyki ihoon liimautuneet kumihanskat käsiinsä ja viskasi ne myttynä viereiseen roskikseen. ”Sopii paremmin kuin hyvin.”

Rikoskomisario Korhosen työryhmän
selvittäessä tunnetun geneetikon murhaa,
on erään ryhmän jäsenen löydettävä vastaus
kahteen kysymykseen:

Kenellä on valta päättää muiden elämästä?

Ja voiko tulevaisuutta edes olla, jos ei uskalla
kohdata menneisyyttään?

Valta on itsenäinen jatko-osa Uusihakalalta
aiemmin ilmestyneelle, tiivistunnelmaiselle
romaanille Ei voi korjata (2020).

